

„Do Prahy? Proč?“

„Je přesvědčený, že režim je na spadnutí. Tentokrát doopravdy.“

Ta poslední poznámka byla všeříkající. I jeho máma zněla skepticky. Přemek si nanovo promnul unavené oči. Pořád ta stejná písnička. Jeho otec byl posedlý návratem monarchie. Od nuceného exilu před dvaceti lety nemluvil o ničem jiném. Několikrát do roka nabyl dojmu, že už... že to přijde každou chvíli. Jenže roky plynuly a totalitní režim se zdál neotřesitelný.

Přemek si tuhle možnost sám nepřipouštěl. Nechtěl skončit jako otec. Upnutý na představu postavenou jen na dávném nároku a modré krvi. On i jeho o sedm let mladší sestra vyrostli v jiné realitě.

Občas ho ale přece jen napadlo: co kdyby se po válce k moci nedostali komunisté a dědeček trůn udržel? Bydleli by teď s Drahomírou a dětmi na Hradě místo v domku v Dejvicích?

Ta myšlenka se vracela, kdykoli zahlédl nad městem Hradčany. Majestátní. Nasáklé historií. Ale mohl by to být jeho domov? A chtěl by to vůbec?

Ne. Tímhle směrem uvažovat nesměl.

„Proč si to myslíš?“ zeptal se odevzdaně. Ne že by ho odpověď skutečně zajímala, ale...

„Včera došlo v Praze k nějakým nepokojům.“

Přemek nakrčil čelo. „Zapni televizi,“ pobídl Drahomíru, načež jí naznačil, aby přepnula mezi programy.

„V televizi nic není,“ řekl pak do sluchátka.

„Samozřejmě že ne,“ odvětila matka. „Volal nám zdroj z Prahy. Tvůj otec s ním mluvil snad půl hodiny. Prý se něco semlelo na Václavském náměstí.“

„Semlelo?“ Bylo příliš brzy na to, aby jeho mozek fungoval naplno.

„Nějaká demonstrace. Studenti. Prý tam byli i mrtví.“

Přemek si přešel dlaní po obličej. Jeho rodiče byli evidentně lépe informováni než kdekdo místní.

„Ať se stalo cokoli, ve zprávách o tom není zmínka. Zaběhnu do trafiky pro ranní noviny. Zavolám ti později, mami... Ano, promluví s otcem. A ne, řekni mu, ať nikam nejedí. Dokud nevíme, co se přesně stalo, nemá cenu riskovat. Může to být léčka,“ zdůraznil.

To obvykle zabralo. Pokud by jeho otec překročil hranice, hrozilo mu okamžité zatčení státní policií. A to nikdo z nich nechtěl riskovat.

„O co šlo?“ vyzvíдалa Drahomíra, která netrpělivě postávala za jeho zády.

„Zase jedna z otcových epizod.“

„Chystá se usednout na český trůn?“

„Je přesvědčený, že nastal jeho čas.“ Přemek málem protočil panenky.

Jeho pozornost přitáhla malá obrazovka v obývacím pokoji. Poté, co položil telefon, stoupl si vedle manželky a mlčky sledovali ranní zprávy. Kromě obvyklých regionálních informací tam nebylo nic výjimečného.

„Nic, co by naznačovalo pád režimu,“ odfrkl Přemek a televizi vypnul.

„A cos čekal?“

„K našim se donesly zprávy, že se něco stalo. Možná potyčky s policií. V centru.“

„Nebylo včera to studentské shromáždění k padesátému výročí uzavření českých vysokých škol nacisty?“ nadhodila Drahomíra.

„Máma zmiňovala studenty. Prý někdo zemřel... Lída.“

Z Přemkovy tváře zmizela barva. Okamžitě vyrazil do patra, schody bral po dvou. Úzkou chodbou došel ke dveřím sestřina pokoje, na nichž visel plakát rockové kapely Arakain. Zvedl ruku a zaklepal.

„Lído!“

Když se ani na potřetí nikdo neozval, stiskl kliku. Ve stejný okamžik se ale dveře samy otevřely a v nich se objevil ospalý obličej.